

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 242/05
05.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Rašića, predsednika veća, Nevenke Važić i dr Gligorija Spasojevića, članova veća, sa savetnikom Milom Ristić, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela razbojničke krađe iz člana 167. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Jagodini K.116/04 od 24.11.2004. godine, u sednici veća održanoj, dana 05.04.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana žalba branioca optuženog AA, a presuda Okružnog suda u Jagodini K.116/04 od 24.11.2004. godine, **POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, optuženi AA, oglašen je krivim zbog krivičnog dela razbojničke krađe iz člana 167. stav 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dve godine u koju kaznu će mu se uračunati i vreme provedeno u pritvoru od 12.08.2004. godine do 22.11.2004. godine.

Obavezuje se optuženi da plati na ime paušala iznos od 5.000,00 dinara i na ime troškova krivičnog postupka iznos od 39.147,00 dinara, sve u roku od 15 dana, po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Oštećena BB, se za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahteva upućuje na parnicu.

Protiv te presude, žalbu je izjavio:

-branilac optuženog, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka; pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja; pogrešne primene materijalnog prava i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku, ili istu pak preinači i optuženom izrekne blažu kaznu.

Republički javni tužilac, svojim podneskom Ktž.367/05 od 22.02.2005. godine, predložio je da se žalba branioca optuženog, odbije kao neosnovana.

Vrhovni sud je održao sednicu veća, na kojoj je razmotrio sve spise predmeta, pa je po oceni žalbenih navoda, kao i stava Republičkog javnog tužioca, datog u napred navedenom podnesku, našao:

Žalba je neosnovana.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, na koje

Vrhovni sud, kao drugostepeni sud, pazi po službenoj dužnosti (član 380. ZKP).

Branilac optuženog kao osnov pobijanja prvostepene presude, navodi bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje vidi u činjenici da je presuda nerazumljiva, protivrečna sebi i datim razlozima, obzirom da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama i da postoji protivrečnost između onoga što se navodi u razlozima presude i dokaza izvedenih u toku postupka, a Vrhovni sud ovakve žalbene navode ocenjuje neosnovanim.

Ovo zbog toga, što je presuda jasna i razumljiva, sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Naime, prvostepeni sud je ubedljivo obrazložio kako je utvrdio da je optuženi učinio krivična dela koje mu se stavlja na teret i to delimično na osnovu iskaza oštećene i na osnovu tragova obuće. Ovaj sud prihvata zaključak prvostepenog suda da oštećena nije imala razloge da bez osnova označava optuženog kao mogućeg izvršioca ovog krivičnog dela, a činjenica da to nije mogla sa 100% sigurnosti da potvrdi je logična, s obzirom na to da je bila noć, da se tek probudila, da je u sobi bio mrak, a svetlost je tek dopirala iz predsoblja, da se događaj desio u kratkom vremenu gde je bila sama i uplašena i da je ista prilikom suočenja sa optuženim na glavnom pretresu navela samo da je izvršilac bio mršaviji od optuženog, što je promenljiva kategorija, ne isključivši potpuno optuženog kao izvršioca dela. Kada se to ima u vidu, te tragovi obuće optuženog pronađeni ispod prozora za koji oštećena tvrdi da je kroz njega izašao, tada je pravilan zaključak prvostepenog suda da je optuženi izvršilac ovog krivičnog dela.

Postupajući na opisan način, prvostepeni sud nije učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi branioca optuženog.

Žalbom branioca optuženog, neosnovano se pobija prvostepena presuda, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je pravilno ocenio izvedene dokaze i odbranu optuženog, pa je u skladu sa odredbom člana 352. ZKP, presudu zasnovao na činjenicama i dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu i pri tom, pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje. Za svoje utvrđenje, prvostepeni sud je dao odgovarajuće razloge u pobijanoj presudi, koje prihvata i ovaj sud.

Prvostepeni sud je dao jasne razloge, zašto je prihvatio iskaz oštećene (koja kaže da optuženi nije radio vešanje zavesa, već ih je vešala VV) i svedoka VV (koja tvrdi da optuženi ništa nije pomagao prilikom uređivanja kuće), čime je opovrgnut iskaz svedoka GG, da je optuženi vešao zavesu u kući oštećene posle krećenja, a i sam optuženi se toga ne seća, pa je logičan zaključak prvostepenog suda da trag obuće optuženog ne potiče od tada, već od ulaska i izlaska kroz prozor kritičnom prilikom.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog ukazuje, da je logično očekivati da optuženi kao izvršilac navedenog krivičnog dela imao je dovoljno vremena da ukloni patike, odnosno prikrije tragove, s obzirom da je svedok VV, optuženom samo rekla da policija skuplja tragove, no ne i da su pronađeni tragovi patika, zbog čega optuženi nije ni znao da je ostavio te tragove i nije ni imao razloga da prikriva patike.

Takođe, prvostepeni sud je dao logične razloge, zašto ne veruje iskazu svedoka DD (strana 7 stav četiri obrazloženja prvostepene presude), kao i svedoka GG (strana 7 stav tri obrazloženja prvostepene presude), a koje u svemu prihvata i ovaj sud.

I po oceni Vrhovnog suda, suviše je i pri utvrđenom činjeničnom stanju nepotrebno izvođenje dokaza veštačenjem oštećene od strane veštaka sudske psihijatrije i veštaka specijaliste oftamologa, jer bi isto vodilo nepotrebnom odugovlačenju postupka, a što je protivno principu ekonomičnosti postupka.

Dakle, prvostepeni sud je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio krivični zakon u odnosu na delo za koje je optuženi oglašen krivim, kvalifikujući njegove radnje po članu 167. stav 1. KZ RS, pri tom dajući za to detaljne razloge, te se žalbeni navodi branioca o pogrešnoj primeni krivičnog zakona, pokazuju neosnovanim.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti, relevantne za određivanje krivične sankcije optuženom, a koje je naveo u svojoj presudi, te odmerena kazna od dve godine zatvora, uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru (član 50. OKZ), srazmerna je težini izvršenog krivičnog dela, stepenu krivične odgovornosti optuženog kao izvršioca i predstavlja odgovarajuću u nužnu meru za ostvarivanje svrhe kažnjavanja predviđene članom 33. OKZ, u okviru opšte svrhe krivičnih sankcija iz člana 5. stav 2. OKZ, kako to pravilno nalazi prvostepeni sud.

Sa iznetih razloga, a na osnovu člana 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio, kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednika veća

sudija,

Mila Ristić, s.r. Slobodan Rašić, s.r.

Za tačnost otpravka

an